

ting, al zou men dan deels wel een ander soort studenten moeten kunnen aantrekken dan nu het geval is, studenten namelijk met een bijzondere aanleg voor verbale expressie. Ik haal echter mijn wenkbrauwen op als ik lees dat het studiepakket aan de genoemde afdeling van de Columbia-universiteit alles bevat «wat een journalist-in-spe zich maar kan wensen: geschiedenis van de media, media-analyse, mediakritiek, filosofie van de pers, mediamanagement...»; en even verderop moet vaststellen dat dit grotendeels niet-verplichte vakken zijn en dat het best te begrijpen is

dat de studenten, die hun handen al vol hebben met de praktische oefeningen, de lust ontbreekt om deze theoretische vakken te volgen. Blijkbaar ziet de schrijver van het artikel in de Neue Zürcher Zeitung er geen been in dat van alle vakken die de journalist-in-spe zich maar kan wensen de meeste door diezelfde journalist niet gevolgd worden.

De blijkens hetzelfde artikel dan toch «in de jongste tijd» losgekomen kritiek op de eenzijdige beklemtoning van de praktijk spreekt de meeste studenten, die ervan dromen zo spoedig mogelijk de «professionele jour-

nalistieke held» te worden waarvan hun school het image zo hoog houdt, niet aan. Zij willen zonder «ideologische vooringenomenheid» alles zien, de juiste vragen stellen — maar welke zijn dat dan in godsnaam, is men geneigd te vragen — en alle mogelijke feiten te verzamelen. Of de mediawereld en de maatschappij waarin zij leven daar ook maar in het minst mee gediend zijn, behoort dan blijkbaar tot de vragen die de meeste studenten van Columbia zich niet stellen.

J.M. PETERS

het gesproken dagblad

Op 1 juni jongstleden verscheen in Nederland de eerste 'cassette-krant', HET GESPROKEN DAGBLAD.

Op deze zestig minuten lopende cassette wordt dagelijks een beeld gegeven van de belangrijkste binnen- en buitenlandse nieuwsgebeurtenissen van de afgelopen vierentwintig uur. Verder nog achtergrondinformatie en reportages door de redacteurs van het gesproken dagblad. Zoals in iedere andere krant vindt men op het bandje sport, ontspanning, kunst, mode, financieel en economisch nieuws en de radio- en televisieprogramma's.

De idee voor dit opzet groeide in de kringen van de Nederlandse gezondheidszorg, waar meer en meer de vraag werd gesteld naar een dagblad voor min of meer grote groepen uit de samenleving die, om wat voor reden dan ook, niet meer in staat zijn zelf een krant te lezen. De nadruk werd vooral gelegd op de grote therapeutische waarde van zo een dagblad, niet alleen voor blinden maar voor alle mensen die door een bepaalde handicap verstoken blijven van het lezen van kranten en die daardoor dreigen geïsoleerd te raken.

Nadat vorig jaar gedurende één proefmaand, september, een dagelijkse probeer-

cassette werd geproduceerd, deed men een onderzoek naar de resultaten ervan. De voornaamste bevindingen kwamen hierop neer:

De grote meerderheid (73 %) was tevreden tot zeer tevreden met het experiment. Vooral de nieuwsberichten werden druk beluisterd en gewaardeerd (90 %). Men stond zeer positief tegenover de inhoud en de stijl van de berichten, de opbouw van de artikelen, de stemkwaliteit en het verschijsningstijdstip. Men stond eerder negatief tegenover de keuze van de muziekflarden tussenin en de lengte der afzonderlijke bijdragen.

Vóór het verschijnen van het gesproken dagblad misten 33 % der ondervraagden een of ander medium, vooral de krant. Nadien lag dit percentage heel wat lager. Het gesproken dagblad verwierf zich niet alleen een informatieve functie maar ook, én vooral, een sociaal-communicatieve functie; 55 % luistert samen met de anderen naar de krant en spreekt er met de anderen over. Men gaat zich meer interesseren voor, en oriënteren op de buitenwereld.

Toen de resultaten van dit evaluatie-onderzoek bekend werden gemaakt besloot de Telegraaf het licht op groen te zetten en

werk te maken van een definitieve cassette-krant.

De huidige afnemers zijn bejaardencentra, ziekenhuizen, verpleegtehuizen voor visueel gehandicapten, revalidatiecentra, tehuizen voor zwakzinnigen en psychiatrische instellingen. Het ligt in de bedoeling om mettertijd het gesproken dagblad ook ter beschikking te stellen van thuiswonende gehandicapten.

Het nieuws wordt opgesteld door een zelfstandige redactie, (met Eef Brouwer van de NOS aan het hoofd), en als daartoe aanleiding bestaat zal regelmatig een overzicht worden gegeven van commentaren uit een aantal dag- en weekbladen.

Het Gesproken Dagblad is een uitgave van het Uitgevers- en Publiciteitsbedrijf De Lage Landen B.V., die een dochteronderneming is van de Holdingmaatschappij De Telegraaf. De redactie van het dagblad zetelt op het adres van De Telegraaf om te kunnen profiteren van de technische faciliteiten die er aanwezig zijn. Op dit ogenblik worden zowat 400 cassettes per uur geproduceerd; de minimum-abonnementsprijs bedraagt 400 gulden per jaar, maar dit bedrag varieert naargelang van het aantal bedden of inwonenden.

Herman MEYSEN